

Det kan man godt vide. Den højtærede Indenrigsminister burde lade være med at gøre saadanne meget lidt forstandige Bemærkninger, thi han maa jo bl. a. vide, at det ikke er længe siden den vedkommende Forlægger som Politiker deltog i den interparlamentariske Unions Møder hernede, og hvorledes han stiller sig med Hensyn til alle disse Spørgsmaal. Enhver kan vide det, og hvis man ikke tror at kende vedkommendes Følelser, hvad jeg forstaaer, den ærede Minister tænker paa, saa maa dog den højtærede Minister forstaa hans Klogskab, at han ikke samtidig kan drive en stor Forlagsvirksomhed hernede og være Tilhænger af „Tidens Tegn“s Politik; det vilde man ikke kunne gøre. Aschehougs Forlag vilde overhovedet ikke kunne forlægge Bøger hernede, hvis dets Leder sluttede sig til det Standpunkt. Jeg er nødsaget til at føje dette til, at jeg tillige er overbevist om Rigtigheden af, hvad jeg siger; det er ikke blot en Slutning ud fra Klogskab. Alt dette er kun fremkaldt ved Indenrigsministerens efter min Mening ganske uberettigede Afbrydelse af mine Ord. Men desuden behøver man jo kun at se sig om i Norge for at finde mangfoldige Udtryk for, hvordan man ser paa dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem Hr. Drachmann havde nu da ogsaa fundet en enkelt Udtalelse, som han satte uhyre stor Pris paa, en ung Student, Hans Heibergs Udtalelse fra „Norden“s Møde paa Hindsgavl. Nu vil jeg sige, at det var jo kedeligt, om det var den eneste, for, hvad det ærede Medlem maaske ikke ved, denne unge Mand er Redaktør af den kommunistiske Gruppens Blad „Mot Dag“s Studentertillæg, hører altsaa til en yderliggaaende socialistisk Retning, og det vilde jo for det ærede Medlem være meget sørgeligt, hvis de eneste, hos hvem der var Sympati for Danmark, skulde være Folk, der nærede saa forkastelige Anskuelser som disse. Men dette Udtryk, som med Rette af det ærede Medlem blev karakteriseret saa smukt, er ikke det eneste; aldeles tilsvarende Udtalelser og Udtryk og Meninger vilde man kunne finde i alle Samfundsklasser i Norge. Men det ærede Medlem Hr. Drachmann ved, at jeg er enig med ham i, at Grønlandssagen kan vokse op til en saadan stor Folkesag i Norge, at der derudaf kan vokse Menneskealdres Bitterhed, og derfor er det i højeste Grad ønskeligt, at vi for vort Vedkommende behandler denne Sag med stor Forstaaelse af, hvad der foregaar i Norge, og navnlig ønsker hurtigst muligt at komme til Sagens Afgørelse.

Da nu det ærede Medlem har aflagt

en Visit hos Venner af mig, vil jeg tillade mig at gøre Gengæld. Det er rigtigt, hvad han siger, at man ogsaa i Forholdet til Omverdenen skal være rank, og hvis den træder en for nær, skal man fastholde denne Rankhed i Holdningen. Nu er det min Mening at sige til det ærede Medlem, at just Kredse, som han slutter sig meg. t til, paa et meget afgørende Punkt har forhindret det danske Folk, den danske Regering i at indtage denne ranke Holdning under Krigen. Der er efter min Mening intet, der har bidraget mere til i visse Kredse af det norske Folk at faa en Opfattelse af os, som er urigtig, end den Maade, hvorpaa et enkelt Spørgsmaal indenfor Vareudvekslingen blev behandlet. Det var i den Tid, da der var den største Knap- heds i Norden; vi maatte gensidig hjælpe hinanden, Nordmændene var i meget stor Trang for Korn, og vi havde, om ikke tilnærmelsesvis i saa høj Grad, Trang til norsk Salpeter. Da kom disse Varer til en Udveksling. Nu var Forholdet desværre ikke saaledes som i gammel Tid, da Kornet og Salpeterstoffet havde samme Pris, at det hele kunde ordnes let. Den danske Stat havde jo overtaget Kornet, men det norske Salpeter var paa private Hænder. Det kunde altsaa ikke løses ved lige for lige at bytte fra Stat til Stat, men der maatte sættes en Pris. Hvad var nu naturligare, end at vi hernede satte det samme Forhold, som der altid havde bestaaet mellem Korn og Salpeter, mellem disse to Varegrupper, satte den samme Pris — det var for saa vidt temmelig ligegyldigt, hvilken det var, blot det var den samme. Men det lykkedes ikke at gennemføre denne Politik, som Regeringen stod inde for, og hvori den støttedes af alle Landbrugets Repræsentanter, fordi de Kredse, som det ærede Medlem Hr. Drachmann støtter sig til, spændte Ben for den, og vi nødsagedes derfor til at afstaa vort Korn til en lavere Pris end den, som vi maatte betale for Salpeteret. Nu tør jeg sige, at overfor ingen anden end Norge kunde det danske Folk have taget den Beslutning, som det tog i Kornspørgsmaalet, nemlig at skrabe Bunden for at skaffe Nordmændene, hvad de havde Brug for af Korn paa det Tidspunkt, og gøre det paa en saadan Maade, at den danske Rigsdag enstemmigt erklærede sig rede til at nedsætte Brødkornsmærkernes Antal, hvis det blev fornødent, altsaa til at lide et Savn eller et Afsavn, hvor stærkt et Udtryk man nu vil bruge, for at man kunde yde denne Hjælp. Det tror jeg, jeg tør sige, og jeg tror, det var Udtryk fra vor Side, selv om vi jo ogsaa fik et Vederlag, som vi havde Brug